

foregår således, at tiltalte, forsvareren og anklagemyndigheden over for den nye dommer eller afdeling redegør for de forhold - herunder oplysninger, der er fremkommet under domsforhandlingen - der efter deres opfattelse har betydning for afgørelsen af spørgsmålet om fængsling.

Bestemmelsen om, at afgørelser om varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen skal træffes af en dommer eller afdeling, der ikke deltager i domsforhandlingen, bør i øvrigt efter Justitsministeriets opfattelse udformes således, at den gælder alle tilfælde, hvor der bliver spørgsmål om fængsling af hensyn til retshåndhævelsen under domsforhandlingen, selv om det i Højesterets dom er forudsat, at inhabilitet ikke vil indtræde i alle situationer. Herved undgås vanskelige problemer med afgrænsningen af de tilfælde, hvor afgørelsen skal træffes af en anden dommer eller afdeling.

Efter forslaget finder bestemmelsen ikke anvendelse, hvis sagen behandles efter retsplejelovens § 925 eller § 925 a, eller hvis sagen i øvrigt ikke omfatter bedømmelsen af beviserne for tiltaltes skyld. Det skyldes, at der i tilståelsessager og i udmålingsanker ikke vil være habilitetsproblemer forbundet med at tage stilling til, om mistanken med den tiltalte er særlig bestyrket. Denne ordning svarer til den gældende § 60, stk. 2.

I sager, der omfatter flere forhold, hvoraf kun nogle er erkendt, vil der ikke foreligge inhabilitet, hvis retens afgørelse om varetægtsfængsling i medfør af § 762, stk. 2, alene begrundes med et eller flere af de forhold, der er erkendt.

Det foreslås, at afgørelsen om varetægtsfængsling, når den skal træffes af en anden dommer eller afdeling end den, der deltager i domsforhandlingen, skal træffes uden medvirken af domsmænd. Baggrunden herfor er, at de domsmænd, der deltager i domsforhandlingen, ligesom de juridiske dommere er afskåret fra at deltage i afgørelsen af spørgsmålet, jf. retsplejelovens § 66, hvorefter de om dommere givne forskrifter om inhabilitet også finder anvendelse på domsmænd. Endvidere findes det hverken praktisk eller nødvendigt at indkalde andre domsmænd udelukkende med det formål, at de skal tage stilling til spørgsmålet om varetægtsfængsling. Domsmænd medvirker således heller ikke ved afgørelse om varetægtsfængsling, der træffes inden domsforhandlingens begyndelse.

Ifølge § 60, stk. 2, er en dommer også inhabil, hvis den pågældende inden domsforhandlingen er begyndt vedrørende det forhold, som tiltalen angår, har truffet afgørelse om anvendelse af agenter i medfør af § 754

a eller om brevåbning eller brevstandsning i medfør af § 781, stk. 4. Det skyldes, at disse bestemmelser ligesom § 762, stk. 2, forudsætter, at der af retten tages stilling til, om der foreligger en »særlig bestyrket mistanke«.

Efter at domsforhandlingen er begyndt, vil der formentlig ikke opstå spørgsmål om anvendelse af agenter efter § 754 a. Forslaget til § 60, stk. 3, om at afgørelse under domsforhandlingen træffes af en anden dommer eller afdeling, omfatter derfor i modsætning til § 60, stk. 2, ikke afgørelser efter denne bestemmelse.

Det kan imidlertid ikke udelukkes, at der under domsforhandlingen undtagelsesvis kan opstå spørgsmål om brevåbning og brevstandsning i medfør af § 781, stk. 4, med henblik på at finde genstande, der bør konfiskeres, eller som ved en forbrydelse er frataget nogen, som kan kræve dem tilbage. For at undgå, at der i disse tilfælde bliver spørgsmål om inhabilitet, foreslår Justitsministeriet, at afgørelse om anvendelse af sådanne foranstaltninger træffes efter samme regler som ved afgørelse om varetægtsfængsling i medfør af § 762, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 5, 6, 7 og 21.

8. Ændring af prøvesagsordningen for advokater.

8.1. Gældende ret

En advokat har møderet for landsret og i alle sager for Sø- og Handelsretten, når advokaten har bestået en prøve i procedure, jf. retsplejelovens § 133, stk. 1.

Prøven består i, at den pågældende udfører to retsager, der slutter med mundtlig domsforhandling, jf. § 133, stk. 4, 1. pkt. Prøven kan aflægges for en af landsretterne eller Sø- og Handelsretten i København, jf. § 133, stk. 3. De to sager skal udføres ved samme ret.

En sag kan kun danne grundlag for prøven, såfremt vedkommende ret finder den egnet hertil, jf. § 133, stk. 4, 2. pkt. Der stilles ikke i loven særlige krav til prøvesagernes karakter. Det er således vedkommende ret, der afgør, om en sag er egnet som grundlag for prøven, herunder om sagen frembyder tilstrækkelige muligheder for at godtgøre kandidatens kvalifikationer. I vurderingen af en sags egnethed indgår en række momenter, især omfanget af forelæggelse og bevisførelse samt procedures forventede sværhedsgrad.

Prøven er bestået, når retten finder udførelsen af to egnede prøvesager tilfredsstillende, jf. retsplejelovens § 133, stk. 5, 1. pkt. Finder den pågældende ret, at det ud fra den første prøvesags karakter og udførelsen